

20. A szombat

A jászagos Teremtő a teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent, és a szombatot minden ember számára a teremtés emlekezővőre rendelte. Isten megmájsáthatatlan tervének negyedik parancsolata Jézus, a szombat Ura tanításával és gyakorlatával összhangban megkívánja a hetedik napi szombatnak, mint a nyugalom, az imádkozás, és szolgálat napjának megtartását. A szombat az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat napja. Ez a Krisztusban törtérető megváltás jelképe, megszentelődésünk jele, húsgőnk zájloga és Isten eljövendő ránk országának előze. A szombat Isten és nápe kázzátti ránk szávetséggé állandó jele. E szent időszak estától estáig, naplementától naplementáig tartó ránk megtartása Isten teremtő és megváltó munkájának ünneplése. (1Máz 2:1-3; 2Máz 20:8-11; Lk 4:16; Ása 56:5-6; 58:13-14; Mt 12:1-12; 2Máz 31:13-17; Ez 20:12,20; 5Máz 5:12-15; Zsid 4:1-11; 3Máz 23:32; Mk 1:32)

Adám és Áva Istennel együtt tekintette meg paradicsomi otthonát. A látvány legzetelállító volt... elmondhatatlan. Ahogy azon a pénteken, a teremtés hatodik napján a nap lassan lenyugodott, és feltűntek a csillagok, ázította Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jás" (1Máz 1: 31 - Áj prot. ford.). Isten befejezte a teremtést. ázagy kászálta el a menny és a föld, és azoknak minden serege." (1Máz 2:1 - Áj prot. ford.)

De bármilyen szép volt a világ, amelynek teremtését Isten éppen, hogy befejezte, a legnagyobb ajándék és kívátsáig, amit Isten az ójonnan teremtett pának adhatott, a vele való személyes kapcsolat volt. A szombattal is megajándékozta őket, a kálánleges ájldás, a Teremtőjékkal való kázzásséggé, bensőséges kapcsolat napjával.

Á

A szombat az egész Bibliában

A szombat kázzponti jelentőségű istentiszteletünkben, mert a teremtés emlekezőnnepe, ami kinyilatkoztatja, hogy miért kell Istent imádni: Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei vagyunk. ázEzért a szombat Isten imádságának igazi megalapozása, mert ezt a nagy igazságot minden más intézménynél hatásosabban tanítja. Az istentisztelet igazi alapja - nemcsak a szombati istentisztelet - a Teremtő és teremtményei közötti kálánbségben találhat. E fontos tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni." [1] Az emberiségnek az emlékezetben kell tartania nagy igazságot, hogy Isten rendelte el a szombatot.

A szombat a

teremtéskor. A

szombat a bűntelen világban szülemény. E nap Isten kényelmes ajándéka, amely által az emberiség a Mennybe emelkedhet a földön. Isten hátról cselekedete alapította a szombatot.

1.

Isten megpihent szombaton. A hetedik napon "Isten megnyugodott, és megpihent" (2Mózes 31:17 - 9. ford.), de nem azért nyugodott meg, mert szülemény volt (1Mózes 2:2), hanem mert "megnyugodott" - szülemény - ige szerint azt jelenti, hogy "megszűnnek" a munkák vagy tevékenységtől (vö. 1Mózes 8:22). "Isten nem azért pihent meg, mintha kimerült vagy elfáradt volna, hanem mert korábbi elfoglaltságait megszüntette." [2]

Isten

megpihent, és az embertől is elvárta, hogy megpihenjen; kénytelenül pihentető mutató az embernek (2Mózes 20:11).

Ha Isten a hatodik napon

fejezte be a teremtést (1Mózes 2:1), mit ért a Szentírás azon, hogy Isten "megszűnik" a hetedik napon minden munkájában" (1Mózes 2:2)? Isten hat napon állt meg az emberiség előtt a földön, de még kellett alkotnia a nyugalom napját. A szombati pihenés volt az, amit megalkotott. A szombat volt munkájában az utolsó simítás, műveinek befejezése.

2.

Isten megteremtette a szombatot. Isten nemcsak megalkotta a szombatot, meg is teremtette. "Én a hetedik napon megnyugodtam" - azt jelenti, hogy Isten ezt a napot kegyelmének kénytelenül tette, olyan nappal, amely teremtéshez hozza a teremtésüket." [3]

3. Isten

megszentelte a szombatot. Valamit megszentelni, azt jelenti: szentté tenni, vagy elkénytelenül tenni, mint szentet, szent céllal. Megszentelhető egy név, egy hely (mint pihentető a szülemény, a templom vagy a gyülekezet) és egy időszak (szent nap). Az a tény, hogy Isten megszentelte a hetedik napot, azt jelenti, hogy ez a nap szent; azt a Teremtő az Isten-ember kapcsolatának elemzésében cselekedte el.

Isten megteremtette és

megszentelte a hetedik napot, a szombatot, mert ezen a napon megpihent minden munkájában. Nem a maga, hanem az emberiség számára teremtette és szentelte meg. Személyesen jeleníti meg a szent és teremtett szombatot.

A

szombat a Sínai-hegynél. A zsidók Egyiptomból való kivonulását követő események

tanácsot adják, hogy szem elöl tartsuk a szombatot. Átgondoljuk, a rabszolgaságig kárhozhatatlan kárhoztatásai nagyon megnehezítették a szombat megtartását. Nem sokkal szabadságuk visszanyerése után a manahullás csodájával az a Tízparancsolat kihirdetésével Isten nyomatékosan emlékeztette a zsidókat a hetedik nap, a szombat megőrzésére.

1. A szombat az a manna. Isten egy hónappal a Sínai-hegyi kárhoztatás elindítása előtt a földet a népnek a betegségek ellen, ha szorgalmasan figyelnek az ő parancsolataira", az megtartják az minden rendelkezést" (2Móz 15:26; Vaj. 1Móz 26:5). Nem sokkal ez a földet után Isten emlékeztette a zsidókat a szombat szentségére. A manahullás csodájával kárhozhatatlan tanította őket arra, milyen fontosnak tartja a hetedik napi pihenést.

Isten minden napon eladott manna adta a zsidóknak az napi szükségleteik kielégésére. Semmit sem volt szabad félretenni a kárhoztató napra, mert megromlott, amit félretettek (2Móz 16:4, 16-19). A hatodik napon a szokásos adag károsító kellett gyűjteni, hogy eladott legyen arra a napra az szombatra. Amikor arra tanította őket, hogyan kell a szombatot megtartani, az hogy a hatodik nap az előkészítő napja, Isten a gy szent: az a holnap a nyugalom napja, az a szent szombat; amit szent akartok, szentek meg, az amit főzni akartok, főzzetek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegytek el magatoknak reggelre"

(2Móz 16:23). A hetedik napra eltett manna nem romlott meg (2Móz 16:24). A negyedik parancsolathoz hasonlóan nyelvezettel Mózes a gy szent: az hat napon it szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz" (2Móz 16:26).

A zsidókat negyven éves pusztai vándorlásuk alatt, vagyis több mint 2000 egymást kárhoztató szombaton, a manahullás csodája emlékeztette a hat munkanap az a hetedik napi pihenés rendszerére.

2. A szombat az a kárhoztatás. Isten a Tízparancsolat kárhoztóba helyezte a szombat parancsát, amely a gy hangzik:

az Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon it munkálkodjál, az a végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az a szent, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tgy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálid, se szolgálid leányod, se barmod, se jvővényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon it teremted az a szent az eget az a földet, a tengert az minden, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugvátok. Azért megajld az a szent a szombat napját, az megszentel az" (2Móz 20:8-11).

A Tízparancsolat minden parancsolata nagyon fontos, és egyiket sem szabad figyelmen kívül hagyni (Jak 2:10), de a szombat parancsát Isten megkülönböztette a többiétől. Ezzel kapcsolatban megparancsolta: "Mégemlékezzél", mintegy rábuzdítva az emberiséget arra, hogy vesd el a parancs fontosságát.

A szombatparancs kezdő szavai - "Mégemlékezzél a szombatnapról, hogy megszentelj" - azt mutatják, hogy a szombat megtartását Isten nem a Sínaiján rendelte el először. E szavak azt jelzik, hogy korábbi szövegek, a teremtéstől, ahogy azt a parancsolat további része kinyilatkoztatja. Isten azt akarta, hogy a szombatot a teremtés emlékére ünnepeljék. Ez a parancsolat meghatározza a pihenés és az istentisztelet idejét, arra szólítva, hogy Istenről és műveiről elmélkedjünk.

A szombatnak a teremtés emlékére ünnepelést valójában megtartása a bűnös nyimródás ellenszere. Az Őg és fiam Teremtőre való emlékezésével megkülönbözteti Istent minden hamis istentől. A szombat megtartása ezért az igaz Isten iránti hűségünk jelévé lesz - olyan jel, amellyel elismerjük, hogy Ő a Teremtő és mindent ural. Király.

A szombatparancs Isten írásos nyelvének pecsétje.[4] A pecsétek általában három elemet tartalmaznak, a pecsét tulajdonosának nevét, rangját és hatáskörét. A hivatalos pecsétet okiratok írásos nyelvére használják. Az irat is ugyanolyan tekintéllyel bír, mint az a hivatalos személy, akinek a pecsétjét rányomták. A pecsét azt jelzi, hogy az a hivatalos személy jóváhagyta az iratot, és hogy hivatalának minden tekintélye meggyőzte.

A tízparancsolat közül az a pecsét fontos elemeit tartalmazza. A tíz közül az egyetlen olyan parancs, amely azonosítja az igaz Istent nevével feltüntetéssel: "az Ős, a te Istened"; rangjának jelzésével, az a Valaki, aki alkotott - a Teremtő; és hatáskörrel, "az Őg és fiam" (2Móz 20:10-11). Mivel csak a negyedik parancsolat tanúsítja, hogy kinek a tekintélye áll a tízparancsolat mögött, ezért ez a parancsolat tartalmazza "az Isten pecsétjét" a írásos nyelvéhez csatolva, mint ami a írásos nyelvének és a hitetlennek és a hitetlennek bizonyítja.[5]

Valóban, Isten a szombatot "hatalma és tekintélye emlékeztetője" vagy jelévé tette a bűntől és a zűrzárástól mentes világban. Ez a írásos nyelvének személynévét a írásos nyelvéhez hordozta intézménynek külsőleg, ezzel a figyelmeztetéssel külsőre: "Mégemlékezzél a szombatnapról, hogy megszentelj" (2Móz 20:8)."[6]

Ez a parancsolat a hetet ketté osztja. Isten hat olyan napot adott, amelyben "munkálkodjál, és

végezd minden dolgodat", de a hetedik napon "Ézsemmi dolgot se tégy" (2M3z 20:9-10). "ÉzHat nap' - mondja a parancs - munkanap, de "a hetedik nap' nyugalomnap. A parancs bevezetö szavai nyilvánvalóváj teszik, hogy "a hetedik nap' Isten egyedli nyugalomnapja. "Megemlékezzél a szombat (nyugalom) napról, hogy megszenteljed azt' (2M3z 20:8)." [7]

Bár az

embernek szükség van fizikai pihenésre, hogy felhívise testét, Isten a saját példájára alapja azt a parancsát, hogy szombaton pihenjünk. Mivel Ő megpihent a világ első heti tevékenységától, nekünk is meg kell pihenünk.

3. A szombat a szüvés. Mivel Isten terve kálpont helyet kapott a szüvésben (2M3z 34:27), a terve szüvésben elhelyezkedő szombatkak kiemelkedő szerepe van Isten szüvésben. Isten kijelentette: a szombat "Ézjegy" "Énkáztém a tükáztetek, "hogy megtudjátok, Én vagyok az Ásr", aki megszentel (Ez 20:12; v. Ez 20:20; 2M3z 31:17). Ezért - mondta Isten - a szombatánneplás "Ézrák szüvés" (2M3z 31:16). "ÉzMiként a szüvés Isten szeretetén, népe iránti szeretetén alapszik (5M3z 7:7-8), Áppógy a szombat is - mint a szüvés jegye - Isten szeretetének jele." [8]

4.

Az Ávi szombatok. A hetenkénti szombatokon kávl (3M3z 23:3) Izrael vallási naptárjában elszártan volt Ávi hártartási szombat. Ezek a szombatok nem kapcsolódtak kávetlenül a hetedik napi szombathoz, illetve a heti időszakhoz. Ez a hárt szombat "Ézaz Ásrnak szombatjain kávl" (3M3z 23:38) a kovásztalan kenyerek Ánneplás első Ás utolsó napja, pánkásd napja, a kártálások Ánnepe, az engesztelés napja Ás a sátoros Ánneplás első Ás utolsó napja volt (v. 3M3z 23:7-8, 21, 24-25, 27-28, 35-36).

Ezek a szombatok a hárt

bármely napjára eshettek, mivel dájumuk a szent Áv kezdetétől fággtt, amit viszont a holdnaptár szabott meg. Ha egybeestek a heti szombattal, akkor "Éznagy nap"-nak neveztük (v. Jn 19:31). "ÉzMÁ-g a heti szombatot Isten a teremtés hetének vágón az égész emberiség számára elrendelte, az Ávi szombatok a Sái-hegynél látes-tett zsidó formások Ás szertartások rendszerének szerves részei voltak... amelyek előremutattak az eljávendő Messiásra, Ás ezek Ánneplását Krisztus halála megsántette." [9]

A

szombat Ás Krisztus. A Szentráis kinyilatkoztatja, hogy Krisztus ugyanógy Teremtő volt, mint az Atya (l. 1Kor 8:6, Zsid 1:1-2; Jn 1:3). Tehát Ő kálán-tette el a hetedik napot nyugalomnapként az emberiség számára.

Később Krisztus a

szombatot ugyanógy Ásszekapcsolta megváltási munkájával, mint teremtő munkájával. Mint a nagy "ÉzVAGYOK" (Jn 8:58, 2M3z 3:14), a szombatot befoglalta a Tázparancsolatba, hogy hangsúlyozottan emlékeztessen erre a heti

istentiszteletre, a Teremtővel való³ hetenkénti találkozással. Még egy másik okot is felhozott a szombat népszerűsége: népszerűnek megváltásait (5Máz 5:14-15). Tehát a szombat megjelöli azokat, akik elfogadják Jézust, mint Teremtőt és Megváltót.

Krisztus

kettős szerepe - mint Teremtő és Megváltó - nyilvánvalóvá teszi, miért állította, hogy mint Emberfia, Ő az szombatnak is Ura" (Mk 2:28). Ezzel a tekintéssel elárthatta volna a szombatot, ha akarta volna, de nem akarta. Ellenkezőleg, minden emberre vonatkoztatta, mondván, "Én szombat lett az emberért" (27. vers - 7. prot. ford.).

Egész földi szolgálatban

Krisztus példát mutatott a húsges szombatnépszerűsége. "Szokása" volt, hogy szombaton istentiszteletre menjen (Lk 4:16). A szombati istentiszteleteken való részvétel kinyilvánítja, hogy istentiszteleti napként szentesítette a szombatot.

Krisztus annyira a szava

viselte a szombat szentségét, hogy amikor feltámadása után a beárvetkező földi szolgálatról beszélt, tanácsot adott tanítványainak a szombattal kapcsolatban: "Imádkozzatok - mondta -, hogy a ti futástok ne teljen legyen, se szombatnapon" (Mt 24:20). Ez világosan bizonyította, ahogy Jonathan Edwards megjegyezte, "hogy a keresztyének már akkor is kárhozottak voltak szigorúan megtartani a szombatot." [10]

Amikor Krisztus befejezte

a teremtés munkáját - első nagy tételt világnk történelmében -, megpihent a hetedik napon. Ez a pihenés befejezést és elvégzést fejezett ki. Ehhez hasonlóan cselekedett földi szolgálata végén, amikor befejezte második nagy tételt a történelemben. Péntek délután, a hatodik napján, Krisztus befejezte megváltási kárhoztást a földön. Utolsó szava ez volt: "Elvégeztem!" (Jn 19:30). A Szent-írás hangsúlyozza, hogy amikor Krisztus meghalt, "az népi előkészület napja volt az, és elkezdődött a szombat" (Lk 23:54 - 7. prot. ford.). Halála után pihent a sárban, így jelezve, hogy bevégezte az emberiség megváltását. [11]

Tehát a szombat

bizonyítást tesz Krisztus teremtési és megváltási munkájáért. Megtartásával kárhoztói vele együtt élnek afelett, amit az emberiségért tett. [12]

Á

A szombat és az apostolok. A

tanítványok nagy tiszteletben tartották a szombatot. Ez nyilvánvaló volt Krisztus halálakor. Amikor a szombat megérkezett, megszakították temetősi előkészítéseiket, és "észszombaton nyugovónak a parancsolat szerint", hogy majd folytassák ezt a munkát vasárnap, "éza hőt első napján" (Lk 23:56-24:1).

Ahogy Krisztus is tette,

az apostolok is istentiszteletet tartottak a hetedik napi szombaton.

Evangélikusok során Pál elment a zsinagógába szombaton, és Krisztusral prädikált (ApCsel 13:14; 17:1-2; 18:4). Még a pogányok is meghávták, hogy prädikálja Isten Igáját szombaton (ApCsel 13:42, 44). Olyan helyeken, ahol nem volt zsinagóga, megkereste a szombati istentisztelet szokásos helyét (ApCsel 16:13). Miként Krisztus rászótele a szombati istentiszteleteken azt mutatta, hogy a hetedik napot az istentisztelet kálánleges napjaként fogadta el, Pál is ugyanezt tette.

Az apostol

húsges hetenanti szombatánneplése szűges ellentétben áll az óvi szertartásos szombatokkal kapcsolatos állásfoglalásával. Pál világgossá tette, hogy a keresztényeknek nem kell ezeket az óvenkanti nyugalomnapokat megtartaniuk, mert Krisztus a szertartási törvényeket a keresztre szegezte (lásd e kinyv 18. fejezetét). Ezt mondta: "Senki azért titeket meg ne tőljen evésért vagy ivásért, avagy ánnep vagy ájhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékok a kávetkezendő dolgoknak, de a valóság Krisztus" (Kol 2:16-17). Mivel e szűveg ártelmi ásszefággése "formaságos dolgokkal foglalkozik, az itt említett szombatok a zsidó óvi ánnep szertartási szombatjai, amelyek csak árnyékokai" vagy előképei a Krisztusban bekávetkezendőknek".[13]

A galáciai

levélben Pál hasonlóképpen tiltakozott a szertartásos törvényi kávetelményeinek betartása ellen. Ezt mondta: "Megtartjátok a napokat és hánapokat és időket, meg az esztendőket. Fáltelek titeket, hogy hiába fíradóztam kárráálltetek" (Gal 4:10-11).

Sokaknak az a benyomásuk,

hogy János a vasárnapra utalt, amikor azt mondta, hogy "Lélekben valók ott az Árnak napján" (Jel 1:10). A Biblia azonban csak egy napot nevez az Ásr kálánleges tulajdonának, és ez a szombat. Krisztus kijelentette: "A hetedik nap az Árnak, a te Istenednek szombatja" (2Máz 20:10), amelyet kásőbb "észszent napomnak" nevezett (Ása 58:13 - Áj prot. ford.). Krisztus a szombat Urának nevezte ánnmagát (Mk 2:28). Mivel a Szent-rásban az egyetlen nap, a hetedik napi szombat, amelyet az Ásr sajátjának nevez, logikusnak látszik arra a kávetkeztetésre jutni, hogy János a szombatra utalt. Semmilyen bibliai pálda nem mutat arra, hogy ő ezt a kifejezést a hőt első napjára, vagyis a vasárnapra vonatkoztatta volna.[14]

A Biblia

sehol sem parancsolja meg, hogy a hőt bármely napját ánnepeljék a szombat helyett. A hőt semmilyen más napját nem mondja áldottnak vagy szentnek. Az Ástestamentum sem utal arra, hogy Isten a szombatot a hőt más napjával váltotta fel.

Ellenkezőleg, a Szent-írás

Istennek azt az akaratát nyilatkoztatja ki, hogy népe az egész szent-írás alapján
 azt a szombatot: "Mint az ój egek és az ój föld, amelyet én teremtek,
 megáll a szombat, az ősz, azoképpen megáll a ti magvatok és nevetek...
 Háznál hálra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni, szől az
 ősz" (Ása 66: 22-23).

A

szombat jelentősége. A szombatnak nagy a jelentősége, és tele van mály és gazdag lelki
 tartalommal.

1. A teremtés és a szombat említése. Amint láttuk, a Tízparancsolat
 szerint a szombat elsődleges jelentősége, hogy a világot teremtésére
 emlékeztessen (2Móz 20:11-12). Az a parancs, hogy a szombatot a hetedik napot,
 mint nyugalomnapot, "szenteljük" kapcsolódik a teremtéshez, mivel a
 szombat intézménye és a megtartására szolgáló parancs a teremtés cselekményének
 közvetlen következménye. Továbbá, az egész emberi család az ég megteremtésével
 isteni cselekménynek, a teremtésnek kiegészítője; kiegészítősként a
 szombat parancsának, mint Isten teremtői hatalmára való megemlékezésnek
 megtartására Isten az egész emberiség számára kiegészítő teszi. "[15] Strong a szombatot olyan "szent-írás
 kiegészítő" nevezi, amelyet "Isten rendelt el a teremtés cselekményére
 való megemlékezésére". [16]

Azok, akik

megtartják a szombatot, mint a teremtés emlékeztetőjét, ezzel hálás szavakkal
 elismerték, hogy Isten a Teremtője és az örök uralkodó; hogy ők az ő
 alkotásai és hatalmának alárendeltjei. Tehát a szombat intézménye teljesen
 emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és
 nem korlátozik egyetlen népre. "[17] Ameddig az ő imádjuk Istent, mert Ő a mi Teremtőnk, mindaddig a
 szombat marad a teremtés bizonyosága és emlékeztetője.

2. A megváltás jelképe. Amikor Isten megszabadította

Izraelt az egyiptomi rabszolgáiból, a szombat, ami máris akkor a teremtés emlékeztetője
 volt, a szabadulás emlékeztetője is lett (5Móz 5:15). "Az ő azt akarta, hogy a
 hetenként ismétlődő és helyesen megtartott szombati nyugalom folytonosan
 feloldozza az embert valamilyen egyiptomi szolgáiból, amely nem korlátozik
 semmilyen országra, sem szádra, hanem magában foglal minden országot és
 minden kort. Az embernek ma meg kell szabadulnia abból a rabszolgából, amelybe a
 kapzsiság, nyereszkeség, hatalom, társadalmi egyenlőtlenség, az érzés és a bűn
 sodorja." [18]

A kereszt

képe a szombati nyugalmat a megváltás kiegészítő jelképevé teszi. "Arra
 emlékeztet, hogy Immanuel kivezetett a bűn rabszolgáiból. Legnagyobb terhünk a
 reánk nehezedő engedetlenségünk sálya. A szombati nyugalom, amely visszafelé
 mutat a sárban pihenő Krisztusra, a bűn feletti győzelem nyugalma, a

keresztényeknek igazi lehetőséget kínál Krisztus bocsánatának, bűnökért nekik és nyugalmuknak elfogadására és megtapasztalására." [19]

3. A megszentelődés jele. A szombat Isten Ájtformájának erejének jele, a szentség vagy megszentelődés jele. Az Ásr kijelentette: "Az én szombataimat bizony megtartjátok; mert jel az én népeimnek és tisztelet nemzetegről nemzetre, hogy megtudjátok, én vagyok az Ásr, aki titeket megszentellek" (2Máz 31:13; v. Á. Ez 20:20). A szombat tehát Istennek, mint megszentelőnek a jele is. Mivel az ember Krisztus vére által szentelődhet meg (Zsid 13:12), a szombat annak is a jele, hogy a hívő elfogadja Krisztus véreit a bűn bocsánatára.

Éppen úgy, ahogy Isten a szombatot, szent címlőre kínálta el, népeit is elkülönítette szent címlőre - hogy különleges tanója legyen. Azon a napon Istennel való kapcsolatunk szentséghez vezet; megtanulják, hogy ne a saját erőforrásaikra, hanem Istenre támaszkodjanak, aki megszenteli őket.

"Az az erő, amely mindent teremtett, ugyanaz az erő, amely újra teremti a lelket a maga képére. A szombat a megszentelődés jele azok számára, akik megszentelik. Az igazi megszentelődés összhang Istennel, vele való egység jellemében. Erre az ő jellemet kell követni, elvek iránti engedelmességgel lehet eljutni. És a szombat az engedelmesség jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, az engedelmeskedni fog az egész törvénynek. Engedelmesség által szentelődik meg." [20]

4. A húsvét jele. Ahogy Isten áldja a húsvétot, a húsvétot prágára tette az ádenkert közelében, és az Ás gonosz tudásának fájával, ugyanúgy minden ember Isten iránti húsvétot prágára fogja tenni a Tízparancsolat közelében helyezett szombatparancs.

A Szentírás
kinyilatkoztatja azt, hogy a második advent előtt az egész világ két csoportra oszlik: azokra, akik húsvétesek, és azokra, akik megkezdik Isten parancsolatait és Jézus hitét, és azokra, akik imádják a fenevadat és annak képeit" (Jel 14:12, 9). Akkor Isten igazsága nagy lesz a világ előtt, és világossá válik, hogy a Szentírás hetedik napi szombatjának engedelmes megtartása bizonyítja a Teremtő iránti húsvétot.

5. A szentség és tisztaság ideje. Isten az állatokat az emberiség számára teremtette (1Máz 1:24-25). A magasabb szintű állati viszony kialakítására Isten egymásnak adta a felfedést és a nő (1Máz 1:18-25). A szombattal pedig Isten olyan ajándékot adott az emberiségnek, amely a társas viszony legmagasabb formáját, Isten társaságát kínálja. Isten nem úgy alkotta az embereket, hogy csak az állatok társai legyenek, mert csak nem is kizárólag az emberi lények. Isten a maga számára teremtette őket.

A szombat az, amikor

kétféle leges módon megtapasztaljuk Isten jelenlétét. Ha nem lenne szombat, mindenki vég nélkül dolgozna és verejtékezne. Minden nap egyforma lenne, és világi célokat szolgálna. De amikor a szombat megérkezik, reményt, örömet hoz, célra ad, és bátorít. Időt ad arra, hogy az istentisztelet, imádkozás, áhítatos, az Ige tanulása és hirdetés, az evangélium terjesztése útján kizárólag bejussunk Istenhez. A szombat lehetővé teszi Isten jelenlétének megtapasztalására.

6. A hit állatai megigazulás jele. A keresztyének előtt világos, hogy az igazságot őszintén kereső, lelkiismeretes nem keresztyékekkel a Szentlélek meg tudja ítélni Isten tervének általános elveit (Róm 2:14-16). Ez a magyarázata annak, hogy miért gyakorolják nem keresztyének is a szombatot bizonyos fokig elítélő kilenc parancsolatot. De nem ez a helyzet a szombatparanccsal.

Sokan belátják, miért van

szükség hetenként egy napi pihenésre, de sokszor nehezen értik meg, miért helyes és dicsőretes a hét hat napján dolgozni, de bűn a hetedik napon. A természet nem nyújt semmilyen alapot a hetedik nap megtartására. A bolygók keringenek a pályájukon, a növények nőnek, és a napfény váltja egymást, és az állatok úgy viselkednek, mintha minden nap egyforma lenne. Miért kell akkor az embernek a hetedik napi szombatot megtartani? – A keresztyének számára csak egy oka van ennek, és semmi más, de ez az ok elgondol: Isten mondta." [21]

Csak Isten

kétféle kinyilatkoztatása alapján érthetik meg az emberek, mi az oka a hetedik nap megnevelésének. Azok, akik megtartják a hetedik napot, hitből és Krisztus iránti feltétlen bizalomból teszik, aki megparancsolta a szombat megszentelését. A szombat megtartásával a hűvök kifejezik, hogy készek Isten akarata, és nem a saját dőltésük szerint élni.

A hűvök a hetedik nap

megnevelésével nem saját megigazulásukra támaszkodnak, hanem a szombatot Krisztussal, a Teremtővel és Megváltóval való kapcsolatuk eredményeként tartják meg. [22] A szombat megnevelés Krisztus igaz voltának a hűvő megigazulásában és megszentelődésében jelentkező eredménye, igazolva, hogy megszabadultak a bűn szolgálatától, és felállították Krisztus távolléte igazságait.

– Az almafa

nem azért lesz almafa, mert almát terem. Előbb almát kell lennie. Azért termő, hogy almát terem. Az igazi keresztyén sem azért tartja meg a szombatot vagy a többi kilenc előírás, hogy innagyt megigazítsa. Hanem ez annak a megigazulásnak a természetes gyümölcse, amelyben Krisztus részesíti. Aki így tartja meg a szombatot, az nem tagadja meg, mert a hetedik nap kétféle megtartása a hűvő megigazulásának és megszentelődésének belső leleltelje. Ennélfogva az igaz szombat megnevelő nem azért nem cselekszik tiltott dolgokat

szombat, hogy elnyerje Isten kegyelmét, hanem mert szereti Istent, és a szombatot olyannak akarja tenni, ami a lehető legszorosabb kapcsolatba vonja Istennel." [23]

Szombatünnepeink

arról tanúskodik, hogy nem a saját cselekedeteinkre támaszkodunk, és hogy tudjuk, egyedül Krisztus, a Teremtő menthet meg bennünket. Valóban, ez az igazi szombatünnepeink léleke a bennünket űző emberek formájában Jézus Krisztus, a Teremtő és Megvilágosító iránti páratlan szeretetről tanúskodik. Ez teszi a megfelelő nap megfelelő módjára való megtartását a hit általi megigazulás jelévé." [24]

7. A Krisztusban való nyugalom jelképe.

A szombat, amely emlékeztette Izraelt arra, hogy Isten Egyiptomból kiszabadította népét, és megnyugvást adott neki a földi Kánaánban, megkísérelte annak a kornak megvilágítottait a káprázatos nyugalomtól. A szombat ugyanígy jele annak is, hogy Isten a megvilágítottakat a bűntől megszabadítja, és nyugalommal ajándékozza meg, s elkíséri a világtáig.

Aki belép az Isten által

felkeltetett nyugalomba, az ez megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéért (Zsid 4:10). Ez a nyugalom lelki nyugalom, ez a saját cselekedeteink-től való megnyugvás, a bűn elhagyása. Ebbe a nyugalomba hívja népét Isten, és ez az a nyugalom, amelynek jelképe a szombat is, és a Kánaán is." [25]

Amikor

Isten befejezte a teremtés munkáját, és megpihent a hetedik napon, de annak és a szombattal lehetőséget kért arra, hogy megpihenjen önmagában. Bár ők elbuktak, nem változik Isten eredeti szándéka; ma is ezt a nyugalmat kínálja az emberiségnek. A szombat a bűnbeesés után is e nyugalom emlékeztetője maradt. Ez így tesz a hetedik napi szombat megszentelése nemcsak Isten, a mindenség Teremtője iránti bizonyítást, hanem az abban való hitről is, hogy Őt tudja formálni az életet, és alkalmassá tudja tenni az embert arra az örök nyugalomra, amelyet eredetileg a föld lakóinak adni akart." [26]

Isten

megígérte ezt a lelki nyugalmat a testi Izraelnek. Bár nem léptek be abba, Isten meghívása most is örökös: "Én azoknak ígértem meg a szombatja az Isten népének" (Zsid 4:9). Azoknak, akik szeretnék belépni ebbe a nyugalomba, "Éljen a hit által be kell lépni az Isten lelki nyugalomába", a "lelki bűntől való megnyugvásnak, és nem az értelem által való megnyugvásnak nyugalomába". [27]

Az Ősajtestamentum

figyelmezteti a keresztényt, hogy ne várjon addig, amíg megtapasztalja ezt a kegyelem és hit általi megnyugvást, mert a "szombat" az alkalmas idő a belépésre

(Zsid 4:7; 3:13). Akik beáldozták magukat ebbe a nyugalomba - a Jézus Krisztusba vetett hit által kapott megmentő kegyelemben -, nem igyekeznek tovább arra, hogy a saját cselekedeteik által igazuljanak meg. Így lesz a hetedik napi szombat megáldozás az evangélium nyugalomába való beáldozás jelképe.

Köszönet az istentisztelet napjának megváltoztatására

Mivel a szombat nagyon fontos szerepet játszik Istennek, mint Teremtőnek és Megváltónak az imádságban, nem meglepő, hogy Szentírásunkban hűböröt indított e szent istentisztelet megújítására.

A Biblia sehol sem ad engedélyt az istentisztelet e napjának megváltoztatására, amelyet Isten az Édenben alapított, és a Sínai-hegyen újra meghirdetett. Ezt olyan keresztények is felismerték, akik vasárnapot ünnepelnek. James Gibbons, katolikus borbos ezt írta: "Érdemes elolvasnod a Bibliát az első könyvtől a Jelenések könyvéig, és egyetlen olyan sort sem fogsz találni, amely feljogosít a vasárnap megszentelésére." A Szentírás a szombat vallási megtartását teszi kötelezővé.[28]

A protestáns A. T. Lincoln beismerte: "Nem lehet az Ószövetséggel igazolni azt a hiedelmet, hogy Isten a feltámadástól kezdve az első napot rendelte el szombatként való ünneplésére." [29] Elismerte: "Hetedik napi szombatossá lenni az egyetlen következetes eljárási mód azok számára, akik vallják, hogy mint erkölcsi törvény, az egyszó Törvény parancsát kötelező." [30]

Ha nincs bibliai bizonyítás arra, hogy Krisztus vagy tanítványai az istentisztelet napját megváltoztatták, miként lehetséges, hogy sok keresztény a vasárnapot fogadja el a szombat helyett?

A vasárnap ünneplésének keletkezése. Az istentisztelet napjának szombatról vasárnapra való áthelyezése fokozatosan történt. Nincs bizonyítás arra, hogy a keresztények a másodszázad előtt vasárnap tartották volna hetenkénti istentiszteletüket, de arra van bizonyítás, hogy a másodszázad közepére egyes keresztények inkább a vasárnapot istentiszteleti napként, de nem nyugalomnapként.[31]

A római gyülekezet, amely nyomán pogányokból lett keresztényekből állt (Róm 11:13), átvette a vasárnapi istentisztelet bevezetését. Rómában, a birodalom fővárosában erős zsidóellenesség alakult ki, ami az idő múlásával csak fokozódott.

E zsidóellenesség ellenhatásaként a vasáros keresztényei megpróbálták megkíséríteni magukat a zsidóktól. Elhagytak a zsidókkal való kapcsolat szokásaikat, és kezdtek feladni a szombat tiszteletét, lámpásokat tőve a vasárnap kizárólagos megtartása felé.[32]

A második

században az áttérőkig, bár a vasárnap tekintélye nőtt, a keresztények majdnem az egész római birodalomban továbbra is megőrzötték a hetedik napi szombatot. Szókratész, az áttérők szíjzadi tőrőnőse, ezt írta: "Az egész világon majdnem minden gyülekezet minden hat szombatján megtartja a szent misztériumokat, de Alexandria és Róma keresztényei valamilyen ősi hagyomány alapján ezekkel felhagytak." [33]

A negyedik

és áttérők században sok keresztény mind szombaton, mind vasárnap istentiszteletet tartott. Sozomen, e kor egyik tőrőnőse, ezt írta: "A nép Konstantinápolyban és majdnem mindenütt áttérő szombaton és a hat első napján is, amely szokást soha nem gyakorolták Rómában, sem Alexandriában." [34]

Ezek a hivatkozások

mutatják, hogy Róma vezető szerepet játszott a szombat-őrzésében.

Vajon

azok, akik felhagytak a hetedik napi istentisztelettel, miért a vasárnapot választották, és nem a hat napját? Az egyik fő ok az volt, hogy Krisztus vasárnapot tartott fel; és állítólag Krisztus adott felhatalmazást az e napi istentiszteletre. "De bármilyen furcsának is tűnik, a második és harmadik század egyetlen rója soha egyetlen, a vasárnap szombat helyetti megtartására feljogosító Biblia-verset sem idézett. Sem Barnabás, sem Ignácus, sem Justinus, sem Irénéus, sem Tertullianus, sem Római Kelemen, sem Alexandriai Kelemen, sem Origenész, sem Ciprián, sem Viktorinus, sem más Krisztus korabeli r nem tudott semmi ilyen utalásról, sem József, sem a Biblia bármely részéből." [35]

A népszerűség

és annak hatása, hogy a pogány rómaiak napimádatival áttérők között volt a vasárnap, későbbi hozzájárult e napnak az istentisztelet napjaként való egyre terjedő elfogadásához. A napimádat fontos szerepet játszott az egész 3. században. Ez volt "a római vallás egyik legrágibb alkotóeleme". A keleti napkultusz áttérőkben "a Kr. u. második század elejétől a Sol invictus kultusza volt az uralkodó Rómában és a birodalom más részén is." [36]

Ez a

népszerű vallás az új hűvők közötti keresztény hatással volt az ősegyházra. "A pogányságban megtört keresztények állandóan csábították a hűvőket a Nap tiszteletére. Ezt nemcsak az jelzi, hogy az egyházatyák sokszor kifogásolták ezt a gyakorlatot, hanem az is, hogy a napimádat visszatérő krónika a keresztény

liturgiában.[37]

A negyedik

század tanára volt a vasárnapot bevezetőnek. Először polgári jellegű vasárnapot adtak ki, majd jöttek a vallási jellegűek. Konstantin császár Kr. u. 321. március 7-én bevezette az első polgári vasárnapot. Tekintettel arra, hogy a vasárnap népszerű volt a pogány napimádók között, és sok keresztény is tisztelte, Konstantin azt remélte, hogy a vasárnap 1/3-nappal tartásával biztosítja a kormánya részére a vasárnapot. [38]

Konstantin

vasárnapot tette a császár napimádási mártírt. Őgy szöveg a terv: "Ézsa Nap tiszteletre mártíri napján (venerabili die solis) az eljövők és városok pihenjenek, és minden műhely zárva legyen. De vidéken a mezőgazdasági munkásoknak a terv megengedi, hogy dolgozzanak vasárnap." [39]

Néhány

évtizeddel később az egyház kivette Konstantin példáját. A laodiceai zsinat (kb. Kr. u. 364-ben), amely, bár nem egyetemes, de római katolikus tanácskozás volt, kiadta az első egyházi vasárnapot. A 29. cikkben az egyház megkérvelte a keresztényektől, hogy tiszteljék a vasárnapot, és "ézsa lehet, ne dolgozzanak azon a napon", de kifogást emelt a szombati pihenés ellen, és elrendelte, hogy a keresztények ne "éztlenkedjenek szombaton (gárda 1/1 sabbaton), hanem dolgozzanak azon a napon." [40]

Kr. u.

538-ban, abban az évben, amelyben a próféciában jelzett 1260 esztendő elkezdődött (Iáisd e könyv 13. fejezet), a római Katolikus Harmadik Országos zsinat kiadott mártíri szigorúbb tervet. E zsinat 28. cikkében kimondja: "vasárnap mártíri ézsa mezőgazdasági munkát is fokra kell tenni, hogy az embereket ne akadályozza a templom építésében." [41]

A

változtatás megrendelése. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy a vasárnap keresztényi intőzőmunkát valaki megtartása "ézsa tervszegés titkos bűnhez" vezethető vissza (2Thessz 2:7), amely mártíri korában is működött (Iáisd e könyv 13. fejezet). Dániel 7. fejezete próféciájában keresztény Isten megmutatta, hogy előre tudott az istentisztelet napjának megváltoztatásáról.

Dániel látomása az Isten

népe és tervnyelvi elleni támadást mutatja be. A kis szarv (Jel 13:1-10-ben pedig egy fenevad) által ábrázolt támadás hatalom a nagy hitehagyást idéző elő a keresztény egyházon belül (Iáisd e könyv 12. fejezet). A kis szarv, amely a negyedik fenevadból támad, és ráma bukása után fő 1/4-ldőző hatalommá lesz (Iáisd a 18. fejezetet), megkísérli megváltoztatni "ézsa idöket és a tervet" (Dán 7:25). Ennek a hitehagyás hatalomnak sikerül a viláig nagy részét megveszteni, de az 1-től ellene fog dőnteni (Dán 7:11, 22, 26). A végző megpróbáltatás

idején Isten kénytelen volt lépni a kezébe, és megszabadítja őket (Dán 12:1-3).

Ez a

prófétia csak egyetlen hatalomra illik, a kereszténységben. Csak egyetlen vallási szervezet van, amely azt állítja, hogy joga van Isten tervének megváltoztatására. Figyelj meg, hogy a római katolikus hatóságok mire tartottak igényt a történelem során:

Kr. u. 1400 körül Petrus

de Ancharano azt állította, hogy az ő pápa megváltoztathatja Isten tervét, mert hatalma nem embertől, hanem Istentől van, és Isten helyett cselekszik a földön, teljes joggal követve meg az oldozva felnyitást".[42]

E

megdöbbentő állítás hatása bebizonyosodott a reformáció idején. Luther kifejtette, hogy nem az egyházi hagyomány, hanem a Szentírás irányítja az életet. Jelszava a Sola Scriptura - "Egyedül a Biblia" volt. John Eck, a római katolikus vallás egyik legfőbb ellenfele, bírálta Luthernek ezt a kijelentését, azt állítva, hogy az egyház tekintélye a Biblia felett áll. Feladta a leckét Luthernek a bibliai szombat és vasárnap megtartásának felcserélésével kapcsolatban. Ezt mondta Eck: "Az Szentírás ezt tanítja: Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és vedd meg minden dolgodat; de a hetedik nap az Őrnak, a te Istenednek szombatja" stb. De az egyház a saját hatalma alapján a szombatot vasárnapra változtatta, amire Őnek [Luthernek] nincs szentírási szövege."[43]

A tridenti

zsinaton (1545-1563), amelyet a pápa a protestantizmus megállítására hívott össze, Regio Erseke, Gaspare de Fosso, Ője előhozta ezt a kérdést. "Tehát az egyház tekintélyt - mondta - a legvilágosabban a Szentírás világátja meg, mert máig egyrészt (az egyház) ajánlja, isteninek nyilvánlása (és) olvasásra kényszerít nekünk... másrészt az Őr által a Szentírásban tanított tervényes előírások megszüntek ugyanannak a hatalomnak (egyház) alapján. A szombat, a legdicsőbb nap a tervényben, az Őr napjára változott... Ezek és más hasonló dolgok nem Krisztus tanításán alapítva változtak meg (mert Ő azt mondja, hogy a tervény betöltésért, és nem megsemmisítésért jött), hanem azokat az egyház hatalma változtatta meg."[44]

Tartja-e

még az egyház ezt az állítást? A The Convert's Catechism of Catholic Doctrine 1977. Ővi kiadása tartalmazza a kérdések és válaszok sorát.

"Kérdés: Melyik a nyugalmnap?"

â€žVálasz: A szombat a nyugalomnap."

â€žKérdés: Miért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot?"

â€žVálasz: Azért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot, mert a katolikus egyház ittette az 1/4-nnepet szombatról vasárnapra." [45]

John A.

O'Brien, római katolikus tudós The Faith of Millions (1974) című nagyszerű könyve szerint erre a súlyos megállapításra jutott: "Mivel a Biblia a szombatot, és nem a vasárnapot írta elő, nem furcsa, miszerint nem katolikusok, akik állítják, hogy vallásukat kizvetlenül a Bibliából, és nem az egyházról veszik, a vasárnapot 1/4-nneplik a szombat helyett? Igen, ez kizvetkezetlenség." A vasárnap 1/4-nneplés szokása - mondta - a katolikus egyház tekintélyén alapszik, nem pedig egy kifejezett bibliai szövegen. Ez az 1/4-nneplés megmarad, hogy emlékeztessen arra az anyaszentegyházra, amelyből a nem katolikus szekták kiváltak - mint az a fió, aki elszármított otthonából, de még a zsebében hordja anyja kópát vagy egy hajfőrt." [46]

Az ezekre

az előjogokra való igény a prófétia megvalósulása, és ez segít azonosítani a kicsiny szárvval jelzett hatalmat.

A szombat

helyreállítás. Ásai

könyve 56. és 58. fejezetben Isten szombatreformra szólítja fel Izraelt.

Megítvendélli, milyen csodálatos dolog lesz, amikor nyíjjja kizsereglenek a pogányok (Ása 56:8), és ennek az 1/4dvísságet szolgáló missziónak a sikerét a szombat megszentelésével kapcsolja íssze (Ása 56:1-2, 6-7).

Isten

gondosan kírálja nápnak ezt a kálmánleges munkáját. Bár káldetés 1/4 az egész világnak szól, kálmánísen olyan embercsoportra irányul, amely hávőnek vallja magát, de valójában nem tartja be Isten előírásait (Ása 58:1-2). Isten e szavakkal fejezi ki megbáztatásit azokhoz az állátlagos hávőkíiz: "Megíttik fiaid a romokat, az emberítők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás áptőjének, ásványek megítájának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartátat szombaton íbadat, és nem úzd kedvelésedet szent napomon, és a szombatot gyínyírúságnak hávod, az ísr szent és dicsőságes napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem ívón, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szílván, akkor gyínyírúságed lesz az ísrban" (Ása 58:12-14).

A lelki Izrael k rdet se ugyanaz, mint az  si Izrael   volt. A kicsiny szarvval  jbr jzolt hatalom r st ütött a törvényen, amikor megv jtoztatta a szombatot. Ahogy Izraelben helyre kellett  jll tani a l jbbal tiport szombatot,  pp gy kell korunkban is a szombat intézményét helyre jll tani és Isten törvényének fal jn a r st kijavítani.[47] Jel 14:6-12 üzenetének az  r kk val  evangéliummal összefüggésben való hirdetése végzi el e helyre jll t si munkát, és teszi naggy i a törvényt. Ennek az üzenetnek a hirdetése Isten egyházának feladata a második advent idején (l jds e könyv 12. fejezetét). Ennek az üzenetnek fel kell r jznia a világot, arra szólítva mindenkit, hogy készüljön fel az ítéletre.

A Teremtő

imádására sz l t s h v s -  z imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet", közvetlenül Isten  r k törvényének negyedik parancsolat ra utal. A végső figyelmeztetés tartalma megerősíti ezt a tényt, Istennek különös gondja van arra, hogy az  jltal nosan elfelejtett szombat visszakapja m lt  helyét a második advent előtt.

Ennek az üzenetnek a

hirdetése az egész világra kihat s vis lyt fog kiváltani. A központi kérdés az Isten törvénye iránti engedelmesség és a szombat megtartása lesz. E küzdelemben mindenkinek el kell döntenie, hogy Isten parancsolatait vagy az emberekét tartja meg. Ez az üzenet egy népet hoz létre, amely megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét. Azok, akik ezt az üzenetet elutasítják, végül felveszik a fenevad bélyegét (Jel 14:9, 12; l jds e könyv 12. fejezetét).

Hogy ez a missziós - Isten

törvényének naggy i és szombat jnak dicsőségessé tétele - sikeres legyen, Isten népének következetes és szeretetteljes példát kell mutatnia a szombat nnepl sben.

 

A szombat megtartása

Ahhoz,

hogy a  z megeml kezz l a szombatnapr , hogy megszenteljed azt" (2M z 20:8) parancsának eleget tudjunk tenni, az egész h t folyamán gondolnunk kell a szombatra; és hogy Istennek tetsző módon megtartsuk, meg kell tenn nk a szükséges előkészületeket. De vigyázzunk, nehogy annyira kif rasszuk magunkat a h t folyamán, hogy ne tudjunk r st venni a szombati istentiszteleten.

Mivel a szombat az

Istennel való k l nleges közösség napja, amely az irgalmas Isten teremtési és megváltási munkájának örömteli ünneplésére h v, el kell ker ln nk mindent, ami rontja a szombat szent légkörét. A Biblia el rja, hogy szombaton ne végezzünk

világi dolgokat (2Máz 20:10), szívetelenségünk minden kereseti munkát, minden zletelést (Neh 13:15-22). Meg kell dicsőíteni Istent, dolgainkat ázznem tővön, foglalkozást sem találván, ha-mis beszédet sem szílván" (Ása 58:13). Ha saját kedvtelésűnkre fordítjuk ezt a napot, ha világi dolgokkal foglalkozunk, azokról beszélgetésűnk és gondolkodunk, vagy ha sportolunk, ez megtérri Teremtőnkkel való kázzsságűnk, és megszentésűtlen-ti a szombatot.[48] A szombatparancs iránti tiszteletűnknek ki kell terjednie mindenre, aki a hatáskörűnkbe tartozik, a gyermekeinkre, munkásainkra, mágg vendégeinkre is, sőt állatainkra is (2Máz 20:10), hogy ők is részesülhessenek a szombat áldásaiban.

A szombat

pőntek este, naplementével kezdődik, és szombaton naplementével végződik (Iásd 1Máz 1:5; v. Mk 1:32).[49] A

Szent-rés a szombat előtti napot (a pőnteket) ázzaz előkésűlet napjának" (Mk 15:42 - Áj prot. ford.), a szombatra való felkésűl és napjának nevezi, hogy semmi ne rontsa meg a szombat szentségét. Ezen a napon, akik a család táplálkájá gondoskodnak, késű-tsűk elő a szombati étteleket, hogy a szent napon ők is megpihenhessenek (Iásd 2Máz 16:23; 4Máz 11:8).

Já tennők a család

tagjai, illetve a há-vők csoportjai, ha pőnteken, ráviddel naplemente előtt Ásszegyűlnők, hogy ánekeljenek, imádkozzanak, és Isten Igájét olvassák. Ágy há-vjék meg Krisztus Lelkét, mint kedves vendéget. Hasonlóképpen istentisztelettel fejezzék be a szombatot a naplemente kázzedtelével, Isten jelenétét és vezetésűt kőve a kávetkező hátre.

Isten arra

szűtja fel nőpőnt, hogy tegye a szombatot az Árűm napján (Ása 58:13). Hogyan teheti ezt? Csak akkor részesülhetnek abban az igazi Árűmben és megnyugvásban, amit Isten akar adni nekik ezen a napon, ha Krisztusnak, a szombat Urjának pőldájáit kávetik.

Krisztus rendszeresen

rőst vett a szombati istentiszteleteken, szolgálásokat vállalt, és vallási eligaztást adott (Mk 1:21; 3:1-4; Lk 4:16-27; 13:10). De az istentiszteletek lájtogatóján tő is kereste az emberek társaságát (Mk 1:29-31; Lk 14:1), a szabadban időzött (Mk 2:23), és szűjeljőva, szent, irgalmas dolgokat cselekedett. Amikor csak tehetett, gyűgyűtőta a betegeket és szenvedőket (Mk 1:21-31; 3:1-5; Lk 13:10-17; 14:2-4; Jn 5:1-15; 9:1-14).

Amikor

bárjlták a szenvedések enyhésűt, Jőzus Ágy vőlaszolt: ázzSzabad... szombaton jűt cselekedni" (Mt 12:12). A gyűgyűtőssal nem rontotta meg a szombatot, sem nem tárrűte el. De vőget vetett azoknak a terhes szabályoknak, amelyek eltorzították a szombatnak a felűdűl és Árűm napjánaként való megűnneplésűt és mint Istentől kapott eszközűnek a jelentősűgűt.[50] Isten a szombatot az emberisűg lelki gazdag-társára szűnta. Helyes az olyan tevűkenység, amely erősűti az Istennel való kázzsságet; helytelen, ami eltőrűt ettől a cőlűtű, és a szombatot csupán munkaszűneti nappáj teszi.

A szombat Ura mindenkit

pedig kéri, hogy fogadják ezt a meghívást, azoknak a szombatgyűlésre és a lelki táplálkozás napja, a menny előze; felismerik, hogy az Isten a szombatot a csúggedés megelőzésére szánta. A hetedik nap hatról hatre megvigasztalja lelkünket, és bizonyossá teszi, hogy bár jellemünk befejezetlen, Krisztusban mégis teljes. Golgotai tétellel engesztelést szerzett értünk, és beláthatjuk az Ő nyugalmaiba." [51]

Â

Lábjegyzet

1.

Â

John N. Andrews, History of the Sabbath, 2. bővített kiadás, Battle Creek, MI; Seventh-day Adventist Publishing Assn., 1873., 3. bőv. kiad., 575. oldal

2.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/220. oldal

3.

Â

I. m.

4.

Â

J. L. Shuler, God's Everlasting Sign (Nashville: Southern Pub. Assn., 1972), 114-116. oldal; M. L. Andreason, The Sabbath Párterjek és prátok, 263-264. oldal; White: A nagy k¼zdelem, 546, 569. oldal (Washington, D. C.; Review and Herald, 1942), 248. oldal; Wallenkampf, "The Baptism, Seal, and Fullness of the Holy Spirit" (kiadatlan közirat), 48. oldal; White:

5.

Â

White: Patriarkák és próféták, 264. oldal

6.

Â

Wallenkampf, "Baptism, Seal, and the Fullness of the Holy Spirit", 48. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/605. oldal

8.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1239.
oldal

9.

Â

â€žSabbath, Annual", i. m. 1265. oldal

10.

Â

Jonathan Edwards, The Works of President
Edwards (New York: Leavitt & Allen, Worcester, hasonmÃ¡s kiadÃ¡s,

1852), 4/622. oldal. A puritánok a vasárnapot a keresztény szombatnak tartották.

11.

Â

Érdekes, hogy "nagy nap" volt az, amelyen Jézus a szombatban pihent - mert ez a szombat egyrészt a hét hetedik napja volt, másrészt a kovásztalan kenyerek hetének első szombatja. A megváltás csúcspontjának napja volt ez a nap! A teremtéskor elhangzott "egyetlen" az "elvezetett" kijelentéssel, amikor az Alkotás a Bevégző ismét pihent munkája után.

12.

Â

Samuele Bacchiocchi, Rest for Modern Man
(Nashville: Southern Pub. Assn., 1976), 8-9. oldal

13.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1244.
oldal. LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/205-206. oldal is; vÃ¡l.
White, â€žThe Australia Camp Meeting", Review and Herald, 1896. januÃ¡r
7., 2. oldal

14.

Â

LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/735-736.
oldal. VÃ¡l. White: Az apostolok tÃ¡rtÃ©nete, 398. oldal

15.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, 1237. oldal

16.

Â

A. H. Strong, Systematic Theology, 408. oldal

17.

Â

White: Patriarkátusok és próféták, 22. oldal

18.

Â

Bacchiocchi, Rest for Modern Man, 15. oldal

19.

Â

I. m., 19. oldal

20.

Â

White, Testimonies, 6/350. oldal

21.

Â

Andreasen, Sabbath, 25, oldal

22.

Â

A t rv nyesked st  gy lehetne meghatározni, hogy  zpr b lkozs az üdvösség egyéni erfesz -téssel való megszerzésére. Ragaszkodás a törvényhez és bizonyos el -r sok megtartásához, mint az Isten előtt való megigazulás eszközéhez. Ez helytelen, mert   a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg  l tte' (R ma 3:20)." (Shuler, God's Everlasting Sign, 90. oldal). Shuler  -gy folytatja:  zAkik a szombat megtartását t rv nyesked snek nyilván -tj k, vegy k fontolóra a következőt. Ellentmond-e a kegyelem általi üdvösségnek az újjászületett keresztény, ha tartózkodik a hamis istenek im d s t , és tiszteletet tan s -t a második és harmadik parancsolat iránt? Erkölcsi tisztaság, becsületesség, igazmondás, ahogy a hetedik, nyolcadik és kilencedik parancsolat tan -ja, ellentétben áll-e az ingyen kegyelemmel? Mindkét kérdésre  Nem' a felelet. Nem törvényeskedés az, ha valaki megújult lélekkal megtartja a hetedik napot, és nincs ez ellentétben a csak kegyelem általi üdvösséggel. Valójában a szombat parancsolata az egyetlen olyan szabály a törvényben, amely a b nt l való szabadulás és a csakis kegyelem általi megszentelődés jeleként szerepel." (l. m.)

23.

Â

I. m., 89. oldal

24.

Â

I. m., 94. oldal

25.

Â

Andreasen, Sabbath, 105. oldal

26.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 8/420. oldal

27.

Â

I. m.

28.

Â

James Gibbons, *The Faith of our Fathers*, 47. jav., bőv. kiad. (Baltimore; John Murphy & Co., 1895), 111112. oldal. R. W. Dale, egy kongregacionalista mondta: "Teljesen világos, hogy bármilyen szigorúan vagy Ajtatosan tartsuk is el a vasárnapot, nem tartjuk meg a szombatot... A szombat határozott isteni parancson alapszik. Nem hivatkozhatunk egy ilyen parancsra a szombat megtartásának kötelezettsége ellen" (R. W. Dale, *The Ten Commandments*, 4. kiad. [London; Hodder and Stoughton, 1884], 100. oldal.

29.

Â

Andrew T. Lincoln, "From Sabbath to Lord's Day: A Biblical and Theological Perspective," *From Sabbath to the Lord's Day: A Biblical, Historical and Theological Investigation*, szerk.: D. A. Carson (Grand Rapids; Zondervan, 1982), 386. oldal

30.

Â

I. m., 392. oldal

31.

Â

Lásd Justin Martyr, *First Apology*, Ante-Nicene

Fathers (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans, 1979), 1/186. oldal; Maxwell, God Cares (Mountain View, CA, Pacific Press, 1981), 1/130. oldal

32.

Â

LÃ;sd pÃ©ldÃ;ul Bacchiocchi, â€žThe Rise of Sunday Observance in Early Christianity", The Sabbath in Scripture and History, szerk.: Kenneth A. Strand (Washington, D. C.; Review and Herald, 1982), 137. oldal; Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday (Rome: Pontifical Gregorian University Press, 1977), 223-232. old.

33.

Â

Socrates, Ecclesiastical History, 5/22. fejezet, Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat (Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans, 1979), 2/132. oldal

34.

Â

Sozomen, Ecclesiastical History, 7/19. fejezet,
Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat, 2/390. oldal

35.

Â

Maxwell, God Cares, 1/131. oldal

36.

Â

Gaston H. Halsberghe, The Cult of Sol Invictus
(Leiden: E. J. Brill, 1972.; 26, 44. oldal. LÃ¡sd mÃ©g Bacchiocchi, â€œRise of
Sunday Observance," 139. oldal

37.

Â

Bacchiocchi, "Rise of Sunday Observance", 140. oldal
Lásd még Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday, 252-253. oldal

38.

Â

Lásd például Maxwell, God Cares, 1/129. oldal;
H. G. Heggtveit, Illustreret Kirkehistorie (Christiania [Oslo]:
Cammermeyers Boghandel, 1891-1895), 202. oldal

39.

Â

Codex Justinianus, 3. kötet, c. 12, 3, Schaff, History of the Christian Church, 5. kiadás. (New York; Charles Scribner, 1902), 3/380. oldal, 1. megjegyzés

40.

Â

Laodiceai zsinat, 29. cikk, Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church From the Original Documents, Henry N. Oxenham fordításában és kiadásában (Edinburgh; T and T Clark, 1876), 2/316. oldal. Lásd még SDA Bible Student's Source Book, jav. kiadás, 885. oldal

41.

Â

Giovanni Domenico Mansi szerkesztésében, Sacrorum Conciliorum, 9/919. hasábjában, ahogy Maxwell idézte a God Cares 1/129. oldalán. Részben idézve az Andrews, History of the Sabbath and First Day of the Week 374. oldalán

42.

Â

Lucius Ferraris "Papa", 2. cikk, Prompta
Bibliotheca (Venetiis [Velece]; Caspa Storti, 1772), 6/29. oldal, ahogy
az SDA Bible Students' Source Book, jav. kiad. 680. oldalán levő
fordításban megjelent

43.

Â

John Eck, Enchiridion of Commonplaces Against
Luther and Other Enemies of the Church, fordította Ford L. Battles, 3.
kiad. (Grand Rapids; Baker, 1979), 13. oldal

44.

Â

Gaspere [Ricciulli] de Fosso, Előadás a tridenti zsinat
17. Állásfoglalás, 1562. január 18., Mansiban, Sacrorum Conciliorum, 33/529-530.
hasábján, ahogy az SDA Bible Students' Source Book, jav., szerk.
pályájának 887. oldalán fordításban megjelent

45.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of
Catholic Doctrine (Rockford, IL; Tan Books and Publishers, 1977), 50.
oldal

46.

Â

John A. O'Brien, The Faith of Millions, jav.
kiadás (Huntington, IN; Our Sunday Visitor Inc., 1974), 400-401. oldal

47.

Â

VÃ¶. White: A nagy kÃ¼zdelem, 402-403. oldal

48.

Â

White, Selected Messages, 3/258. oldal

49.

Â

Ahogy a SzentÃ©s teremtÃ©stÃ©rtÃ©netÃ©bÃ©l vilÃ©gÃ©s, egy-egy nap naplementÃ©tÃ©l naplementÃ©ig tart. LÃ©sd 3MÃ©z 23:32. verset is

50.

Â

Felhatalmazza-e Krisztus pÃ©ldÃ©jÃ© a keresztÃ©ny kÃ©rhÃ©jzokat arra, miszerint hÃ©t napon Ã©t szolgÃ©ljanak anÃ©lkÃ©l, hogy a szombati pihenÃ©st lehetvÃ© tennÃ©k szemÃ©lyzetÃ©k szÃ©mÃ©jÃ©ra? Ellen G. White, felismerve a kÃ©rhÃ©ji szemÃ©lyzet szÃ©ksÃ©gleit, ezt mondta: â€ŽA MegvÃ©ltÃ©s - pÃ©ldÃ©jÃ©jÃ©val - megmutatta nekÃ©nk, hogy helyes a szenvedÃ©st enyhÃ©teni ezen a napon; de ne vÃ©gezzenek az orvosok Ã©s Ã©jpolÃ©k szÃ©ksÃ©gtelen munkÃ©it. Azt az Ã©ltalÃ©nos kezelÃ©st vagy azokat a mÃ©tÃ©teket, amelyek vÃ©rhatnak, a kÃ©vetkezvÃ© naphoz kell halasztani. TudjÃ©k meg a betegek, hogy az orvosoknak is szÃ©ksÃ©gÃ©k van egy nap pihenÃ©sre!" (Medical Ministry [Mountain View, CA; Pacific Press, 1963], 214. oldal).

Az erre az egÃ©szÃ©gi szolgÃ©latra kapott honorÃ©riumot szeretetmunkÃ©jÃ©ra kell fÃ©lretenni. Ellen G. White ezt Ã©rta: â€ŽSzÃ©ksÃ©ges lehet a szent szombat Ã©rÃ©it is az emberisÃ©g szenvedÃ©sÃ©nek enyhÃ©tÃ©sÃ©re szentelni. De az erre a munkÃ©jÃ©ra kapott fizetÃ©st az Ã©r tÃ©rhÃ©jzÃ©jÃ©ba kell tenni, hogy az arra Ã©rdemes szegÃ©nyek rÃ©szÃ©re hasznÃ©ljÃ©k fel, akiknek szÃ©ksÃ©gÃ©k van az orvos szaktudÃ©sÃ©jÃ©ra, de nem Ã©ll mÃ©djukban azÃ©rt fizetni" (l. m., 216. oldal).

51.

Â

George E. Vandeman, When God Made Rest (Boise, ID; Pacific Press, 1987), 21. oldal